

MI MLADCI

MI MLADCI

Sabrina

Kamrica mojega srca je kot majhen zaklad,
kot skrivnost, zakopana globoko globoko v zemljo.
Je kot skrinjica, ki shranjuje moje dragocene misli.
Zemlja pa je kot moje srce, navzven majhno, a skriva
lahko ogromno.

Karmen

Globoko nekje v srcu
majhna se sobica skriva.
Globoko nekje v srcu
ljubezen prebiva.
Globoko nekje v srcu
se nekaj drobnega premakne.
Majhen plamen zagori
in ljubezen prebudi.
Globoko nekje v srcu
mala vrata se odpro,
da lahko ljubljena oseba
vstopi v kamrico mojega srca.
Tam skrivnosti najde najtemnejše
in ideje najsvetlejše.
V kamrici mojega srca
je skrita moja skrivnost vsa.

Špela H.

V kamri mojega srca
poseben prostor ona ima.
Misel nanjo me mori,
nikdar v življenju se ne izgubi.

Kadar v sanjah vidim jo,
kot da nebo se vse mi odpre.
Vedno bolj se približuje,
a v hipu izgine izpred oči.

Nejc V.

Urška Lupša

Cankar je bil kritik družbe, in če bi živel danes, bi imel o čem pisati. Gotovo mu ne bi bil všeč kapitalizem, napisal bi še veliko del, kot je npr. Kralj na Betajnovi. Gotovo bi se tudi lažje šolal, saj ne bi trpel take revščine. Danes revnim ljudem pomagajo različne službe.

Luka

Če bi Cankar živel danes,
pil bi kavo iz kavomata.
V rokah še vedno imel bi pisalo,
sploh zanimala ga ne bi lopata.
Ne bi se zanimal za uboge rože,
pred njim ne bi bila varna nobena solata.
Pa vendar prav bi mu prišla lopata,
da končno njegova družina bila bi bogata.

Špela in Nika

Stiša Virant

Že v starih časih je pregovor veljal, saj ti je znanje jezika prišlo zelo prav, da si lažje trgoval. Če ne bi znal govoriti, pisati in brati, se ne bi mogel sporazumevati s svojimi sošolci, prijatelji, družinskimi člani ... Jezik ima za narod pomembno vlogo, saj ni naroda brez jezika, zato moramo zanj skrbeti in ga negovati. Če ne poznaš dobro maternega jezika, tudi tujih ne obvladaš dobro in ne dobiš zaposlitve, saj nihče ne potrebuje človeka brez znanja maternega jezika. Smo eden redkih jezikov danes v svetu, ki še ohranjamo dvojino. Poznala jo je že praslovenščina, ki je naša prednica. Najstarejši zapis našega jezika pa predstavljajo Brižinski spomeniki, prvi pa ga je v knjigi zapisal Trubar, na katerega smo Slovenci zelo ponosni.

Žiga

Moj materni jezik je slovenščina, saj sem se rodila v Sloveniji. Tega jezika sem se prvega naučila. Zame je pomemben jezik, saj mi omogoča sporazumevanje s prijatelji, družino ter drugimi. Pomembno je, da jezik dobro obvladam, saj tako lažje razložim svoje težave prijateljem, si pridobim nove, lažje razumem v šoli snov, z lahkoto pišem in razumem, kar preberem. Menim, da je slovenščina zelo lep jezik, moramo ga spoštovati in ga ohranjati živega. Če se bomo še naprej tako trudili ohranjati knjižni jezik v šolah in drugih ustanovah, dvomim, da bo sploh kdaj izumrl. Od tujih jezikov znam samo angleščino, vendar si v prihodnosti želim naučiti se še špansko in nemško. Ni prav, da nismo vsi ljudje enakopravni in tudi glede jezikov moramo ceniti vse, vsi so enakovredni in danes primitivnih jezikov ni več.

Ula

Znanje nikoli ne škodi. Tudi znanje več jezikov lahko samo koristi. Na svetu obstaja veliko jezikov. Mnogi so mrtvi jeziki, slovenščina pa je živ jezik, ki danes obstaja v svetu. Slovenščina je en jezik, vendar vsak govori malo drugače. Pravijo, da ima vsaka vas svoj glas, to je krajevni govor. Lahko poznamo samo svoj jezik, dobro pa je, da se učimo tudi tujih jezikov. Z jezikom se sporazumevamo, spoštovati ga moramo in ohranjati. Radi imamo svoj jezik, ki je bil nekoč drugačen, kot je danes. Jezik se razvija in spreminja, besede v jeziku nastajajo in izginjajo. Sedaj se mi zdi jezik boljši, kot je bil nekoč. Veliko besed je novih in starinske besede mi niso preveč všeč. Včasih so bili pismeni ljudje bolj cenjeni, saj jih ni bilo veliko. Danes se lahko vsi naučimo brati in pisati, žal pa je jezik še premalo cenjen. Morali bi ga imeti v srcu in ceniti vse, kar imamo.

Tea

Poznal sem človeka, ki je veliko svojega časa preživel v knjižnici. Učil se je različne jezike. Nekoč se je odločil, da bo potoval po svetu. Znanje jezikov mu je prišlo zelo prav. Tudi sam v Sloveniji uporabljam slovenščino, ki je uradni jezik, če pa odidem po svetu, se sporazumevam v tujem jeziku. Tujih jezikov se učimo v šoli. Za jezik moramo skrbeti pri vseh predmetih. Slovenščina pa je naš učni jezik. Med odmorom govorim v slengu, pri govornem nastopu pa moram govoriti v knjižnem zbornem jeziku.

Luka

Slovenija je majhna država. Nas je okoli dva milijona. To pomeni, da nas zelo malo govori slovenščino. Tudi zamrejci in zdomci jo govorijo, a po številu prebivalcev smo med manjšimi jeziki. Veličina naroda se ne meri po številu njegovih članov, ampak po tem, kaj ta narod ustvari. Mislim na umetniška dela, knjige, izume, dosežke ... Naš jezik je kot roža mogota, izraz sem si izposodila pri Župančiču, je nekaj majhnega, kot ta rožica, ampak saj ni rečeno, da so večje rože lepše, da lepše dišijo. Da je naš jezik zelo lep in bogat, je dokazal že Prešeren s svojim izpiljenim slogom. Zakaj torej še vedno govorimo slovensko, zakaj ne kakšnega drugega, lažjega, bolj znanega jezika? Slovenščino uporabljamo zato, ker brez nje ne bi bilo našega naroda. Brez slovenščine ni kulture. Brez nje bi izginila vsa besedila naših pesnikov in pisateljev. Morda bi zašla v kakšen muzej, v katerem bi se nanje ulegel prah pozabe. Z našim jezikom ohranjamo kulturo, se sporazumevamo, v njem pišemo, beremo in razmišljamo. Slovenska beseda nam vzbudi zelo živo predstavo, čisto drugače kot tuja. Kaj pa si predstavljate pod pojmom validacija? Kaj pa če rečem potrditev?

Moj materni jezik je slovenščina, lahko pa bi bila tudi srbsščina. Moja mama se je rodila v Sloveniji, a babica se je rodila v Bosni. Mama je želela, da dobro obvladam jezik države, v kateri sem se rodila, da nimam težav, tako sem se že na začetku srečala s slovenščino. Sedaj seveda znam govoriti in pisati tudi v srbskem jeziku, nekoč pa tega nisem znala. Na začetku sem bila zelo sramežljiv otrok. Ko smo se napotili v Stejanovce, da je babica obiskala svojo sestro, so se vsi pogovarjali v srbsščini, razen mene. Če me je kdo karkoli vprašal, sem mu odgovorila v slovenščini. Zdi se mi čudno, da sem razumela vse svoje sorodnike, odgovoriti pa jim nisem znala v njihovem jeziku. Včasih, če sem dolgo časa pri svojih sorodnikih in me zajame domotožje, takrat se mama, babica in sestra začnejo pogovarjati z mano v slovenščini in opustijo svoj

materni jezik. Gotovo pa je tudi dobro, če znaš več jezikov. Bolj si cenjen, lažje dobiš službo, jezike lahko tudi primerjaš med seboj, potopiš se v druge kulture, spoznaš nove prijatelje. Vendar osebe ne cenimo samo po znanju jezikov. Pomembno je, da se ob človeku počutim sproščeno, da me ceni in da se imava lepo tudi v tišini.

Sara

Če znaš več jezikov, ti lahko pride v življenju zelo prav. Hitro ugotovimo, da se učimo zase, za svoje življenje in da bomo nekoč nekaj veljali. Znanje več jezikov nam omogoča, da dobimo dobro službo, lahko tudi v tujini. Lahko se zaposliš kot prevajalec, lažje se znajdeš v drugih državah, bereš literaturo v tujem jeziku ... V razredu imamo dečka s Kitajske in z njim se sporazumevamo v angleščini, saj slovenščine skoraj ne zna. Pripovedoval nam je o svoji kulturi in včasih nam med malico tudi pove kaj v kitajščini. Pravi, da se je slovenščino težko naučiti, tudi zaradi dvojine. Sama sem se med poletnimi počitnicami udeležila tabora, na katerem smo imeli tečaj nemščine.

Tjaša

Jezik je velik del komunikacije. Brez nje pa ni življenja. Sporazumevali so se že v prazgodovini, ampak to so bile bolj kretnje, mimika, kriki ... Kdo bi uganil, da bo razvoju prišel tako daleč? Gotovo je jezik nastajal in se razvijal ob delu. Pomemben je za preživetje. Če znaš več jezikov, v času, ko ni služb, ti to lahko zelo pomaga. Če ti jezik teče kot namazan, se ti odpro vrata v družbo. Jezik se je stoletja razvijal in naši predniki so se morali boriti za rabo tega jezika, za svobodo naroda, zato danes tega, da lahko klepetamo slovensko, ne smemo jemati kot nekaj samoumevnega. Prešeren in Cankar sta verjela, da lahko v slovenščini nastanejo vrhunska dela in da tako stopamo v korak z razvito Evropo.

Nastja

V osnovni šoli sem se poleg angleščine učila še nemščino, ki ni bila moj najljubši jezik, toda zavedam se, da je pomembno znati več jezikov. Z znanjem jezikov se lahko povežemo z vsemi ljudmi po svetu. Živimo na istem planetu in zanj moramo skrbeti. Povezava z vso populacijo pa je potrebna za sodelovanje med nami. Poleg znanja jezikov so pa pomembna tudi druga znanja in vrednote. Pomembno je, da človek loči dobro od slabega, da je pošten in ti hitro priskoči na pomoč.

Zala

Med seboj se ljudje sporazumevamo tudi z nebesednim jezikom. To so kretnje, mimika, barve, drža telesa ... Vsak dan se srečamo z govorico semaforja, na križišču nam policist z rokami kaže smer ... Brez jezika se ne da živeti, celo živali se sporazumevajo med seboj (npr. čebele, kiti, delfini ...). Dobro je poznati čim več jezikov, saj se tako povežeš z drugimi kulturami in imaš širši pogled na svet. Sama znam pasivno in aktivno hrvaščino, saj so moji stari starši s Hrvaške. Malo znam pa tudi italijansko, saj je moja prababica Italijanka. Znanje jezikov mi velikokrat pride prav, ko potujem, pa tudi ko sem na morju na Hrvaškem. Če človek ne zna dobro jezika, se težje spopada z vsakdanjimi opravili in nastalimi situacijami. Znanje jezikov te naredi bolj samozavestnega, bolj se ceniš in zanimivejši si za druge ljudi. Moja teta obvlada več jezikov, zato rada potujem z njo. Zdi se mi pametna in zanimiva. Danes je zaradi globalizacije in prekomerne uporabe socialnih omrežij jezik kar na preizkušnji. Spomnite se, v kakšnem jeziku pišemo in sprejemamo mnoga sporočila. Kakšna spakedranščina! Menim, da moramo ljudje izboljšati odnos do jezika in ga bolj ceniti.

Katarina

Zjutraj v ogledalu
 pričaka strašna jo pošast.
 Če ima dovolj časa,
 uredi se kot prava dama.
 Lepa frizura, umiti zobje,
 se voha dišečka,
 ki po cesti mimo tebe gre.
 Pride v šolo, prelepo diši,
 zavidajo ji prav vsi.
 Ona prav ponosna svojo telefonsko deli.

Luka

Gledam v temo,
 kaplje na okno padajo.
 V vsaki je moj odsev,
 moja podoba, moj obraz.
 Kje je pa moj pravi jaz?
 »Kdo sem?« se vsakodnevno vprašam.
 Je ta odsev moj pravi obraz?
 Spolzela je prva solza iz oči,
 lažen pogled, ljubezni pa ni in ni.
 Mrzle noči, prepleteni strahovi,
 v moji duši lačni volkovi,
 ki jih preplavljajo valovi solz.
 Me tako vidiš tudi ti, zreš v isti odsev?
 Sem morda v tvojih očeh nekaj lepšega?

Petja

Tjaš Kumer

Kdo sem jaz? Zakaj sem pred ogledalom? Kako sem se znašla tu? Ko dobro pogledam, vidim, da sem v ogledalu jaz. Zakaj me svet vidi drugače, kot vidim jaz sama sebe? Vsi mislijo, da so pomembnejši, ker imajo več sledilcev na instagramu, več ogledov na snapchatu in kopico »oboževalcev«. To pa ne pomeni, da imajo veliko pravih prijateljev. Kaj sploh pomeni biti pravi prijatelj? Pravi prijatelj je nekdo, ki te spoštuje, ni nujno, da ti pritrjuje, te do potankosti razume, važno je, da ti pomaga v stiski in te ne zapusti, ko si najbolj potreben pomoči in pogovora. Malo se zamisli, kako se obnašaš in kako ravnaš z ljudmi, saj videz lahko vara.

Lea D.

Stala sem pred ogledalom. Nisem verjela svojim očem. Moj svet je bil porušen. Oče je trkal po vratih. Ni mi bilo mar. Jokala sem in kričala, počutila sem se kot žival v ujetništvu. Solze so pa kar tekle in tekle po licih. Zlezla sem v kad in poskušala razumeti, kaj se dogaja. Z rokami sem si božala lase; bila sem ujeta v trenutku. Nisem mislila na včeraj, ne na jutri, ker nisem verjela vanj. Spraševala sem se, zakaj se mi to dogaja. Oče pa je še kar razbijal po vratih. Jokala sem še močneje. Uničil je mojo samopodobo. Ni mu bilo mar, da me je prizadel. Vem, edino to vem, da se v življenju človeku vse vrne. Tudi on bo dobil, kar je sejal.

Tyana

Marija Malovrh

Veliko najstnikov danes ni zadovoljnih s svojo postavo. Nekateri so zaradi tega depresivni, drugi so zašli v droge ali celo poškodujejo sami sebe. Nihče ni popoln in ne bi se smeli obremenjevati s svojo zunanostjo. Vsak je lep na svoj način, samo potrebuje potrditev še kakšne osebe o svoji vrednosti.

Tjaša

V svojem odsevu ne vidim obraza,
ne nasmeha ne izraza.

Le prazne oči.

Po možganih le eno vprašanje me lovi:

»Ali me tako vidijo vsi?«

Ko ujameš moj pogled, ko začutiš moj objem,
ali slišiš, kako mi bije srce?

Kako me je strah obsoje, človeške hudobije?

Oseba, s katero se pogovarjam v glavi,
ni enaka tisti, ki mi v ogledalu odzdravi.

Zrcalo, zrcalo,

tvoje ostro steklo je kot bodalo,
moj čisti odsev v tebi stalno opazuje,

naplo zalezuje,

mojo dušo izrezuje

in jo oblikuje v nekaj tako majhnega,

nekaj, česar še sama ne poznam.

Zrcalo, zrcalo,

povej mi nekaj lepega,

vsaj eno besedo.

Hočem slišati nekaj drugega kakor svoje misli.

Povej mi,

da sem svetlejša od sonca,

lepša od neba.

Tudi če se zlažeš,

povej mi nekaj lepega.

Zrcalo, zrcalo,

zdiš se mi znano.

Vidim delček svojega srca,

ko pogledam tebe

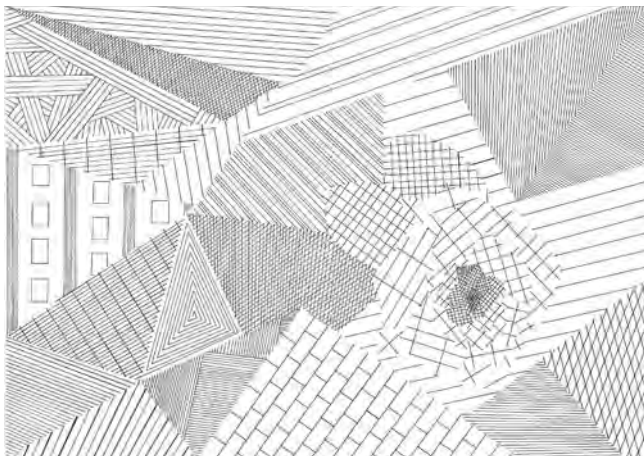
zrcalo, zrcalo.

Ali tudi ti sovražiš samo sebe?

Sarah

Jakob Zidar

Patricija Radelj

Prvič se svoje poti zavemo, ko pobrskamo po spominu in nam ta seže v vrtec. Tam se vse začne. Kot majhni otroci se skupaj igramo in zabavamo. Kmalu nas poti peljejo v osnovno šolo. Takrat se lahko prvič ločimo. V osnovni šoli pa spoznamo spet nove sošolce, s katerimi preživimo devet let. Vsak na svojo stran se razidemo, ko se odločimo za različne srednje šole. Spet spoznamo nove prijatelje, spletemo nove vezi, do naslednjega razhoda.

Ula

Vsi smo se vsaj enkrat v življenju morali od koga ali od nečesa posloviti. Nekateri smo hodili v vrtec in tam srečali prve prijatelje, doživeli smo prve zaigrane poroke, polne hihitanja. Kasneje, ko smo začeli hoditi v prvi razred, smo se poslovili od otrok, ki so začeli hoditi v osnovno šolo v drugih krajih. Na prvi šolski dan smo spet spoznali nove vrstnike, spletli nova prijateljstva, ki so trajala devet let. Skupaj smo odraščali in vplivali drug na drugega. Pomagali smo si, se podpirali, lagali učiteljem in zganjali razne vragolije. Prebili smo se do zadnjega dneva, saj veste, tistega, ko so vsa dekleta jokala, ko so nam razredniki zaželeli vse dobro in so nas poslali v svet. Sama mislim, da je tako moralo biti, da je to pot našega odraščanja, da je to še eno poglavje našega življenja in začelo se je novo. Konec poglavja v knjigi nikoli ne pomeni, da se osebe, ki so nastopale v njem, ne bodo ponovno pojavile v naslednjem. Ravno tako je z našimi prijatelji. Čeprav jih ne vidimo vsak dan, kot smo jih prej devet let, še ne pomeni, da nam ne morejo stati ob strani in nam lepšati dni.

Zala

Sedim na terasi in opazujem ljudi, ptice, travo, drevesa ... Gledam in obžalujem. Zavidam pticam njihovo svobodo, imajo krila, ki so lahka in lebdijo nad drevesi. Dotikajo se modrega neba. Noge ljudi pa topotajo po prašni sivi cesti. Dolgočasno je to topotanje v ritmu življenja, v ritmu prihajajoče žalosti. Spominjam se življenja pred to sivino. Mislim na zelenje, drevesa, ljubezen, veselje ... Spominjam se ljudi, oseb, s katerimi je bilo zaznamovano moje otroštvo. Bilo je veliko veselja, smeha, sedaj pa me preplavlja sivina. Spominjam se trenutkov, kar oživijo pred menoj. Izginjajo. Kar naenkrat se je končalo. Brez opozorila, samo velik konec. Zelenje je zamenjala sivina in obžalovanje. Počutim se staro, staro ...

Nastja

Ko sem prišla na SMGŠ, si nisem predstavljala, da bom tu spoznala tako dobre prijatelje. Skozi štiri leta šolanja sem se zblížala z določenimi osebami ali pa se z nekaterimi odtujila. Vendar ko sedaj pomislim nazaj, bom ob koncu pogrešala vse sošolce in sošolke. Žal mi je, da se prej tega nisem zavedala in sem premalo cenila naše skupne trenutke. Ko bomo končali šolanje, bo vsak odšel svojo pot. Ko bomo starejši, si bomo ustvarili vsak svojo družino, in ko se bomo kdaj srečali na ulici, se bomo skupaj spominjali vseh lepih in zabavnih pripetljajev, ki nas vežejo na šolo.

Maja

Neža Moškrič-Roblek

Sara Posega

Ana Povše

Ana Povše

Sara Jagodic

Sara Jagodic

Pia Varošaneč

Patricia Krmelj

Viktorija Eniko

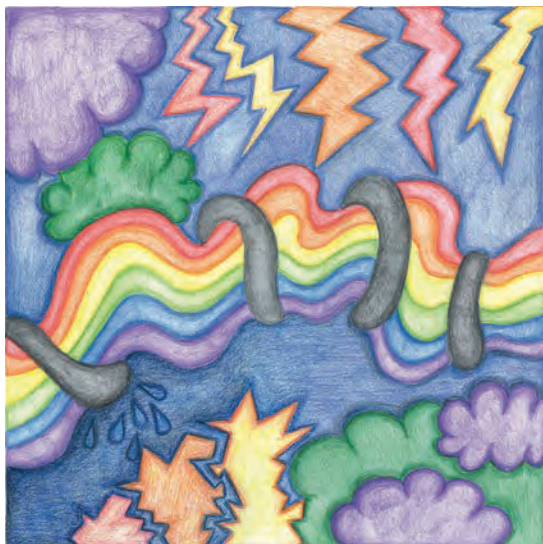
Jan Martinčíč

Jan Martinčič

Lea Jazbec

Petra Koželj

Pia Zorič

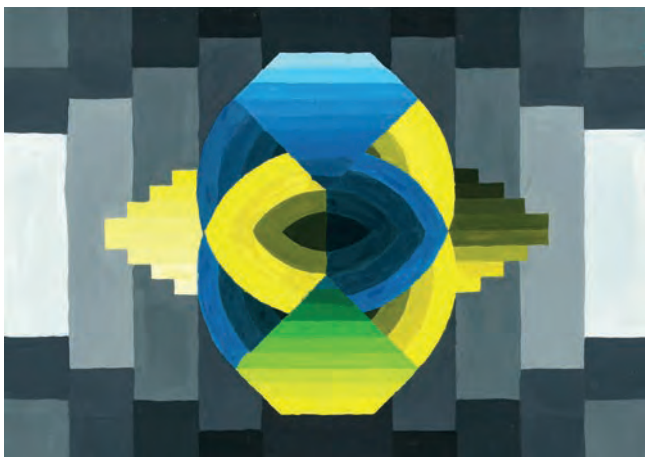
Urška Ogorevc

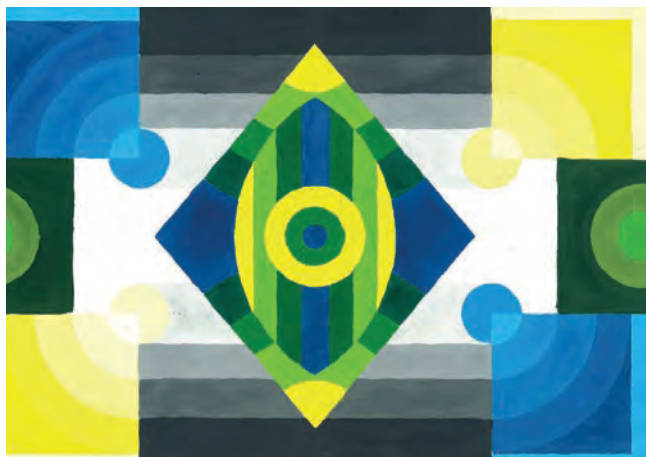
Alja Ločnik

Ženet Smrekar

Žan Marcel Stermecki

Žan Kunej

Sara Primožič

Klara Peternej

Vanda Stubelj

Vsi tukaj vemo, da se čez štiri leta morda ne bomo več videli. To smo enkrat že vsi doživeli, ko smo zapustili osnovno šolo. Prvi šolski dan sem se počutila med samimi tujci, kot da ne bom mogla navezati nobenega stika. Misli so mi uhajale v mojo staro osnovno šolo in poznane sošolce. Sedaj me skrbi, da sem dobila odgovornost odrasle osebe. Bojim se. Ko sem se nekoč doma pritoževala nad šolo, je bila vedno v bližini odrasla oseba, ki mi je prigovarjala: »Ha, misliš da je to najhujše, kar ti lahko Bog da? Pojdi delat, pa boš videla, kako se boš počutila.« Zarisala sem si svojo pot življenja in ne želim je zapustiti, predvsem pa ne smem prekmalu odrasti, hočem svojo mladost. Veselim se tudi svoje samostojnosti, ko bom imela svoj dom, domačo žival, službo ... Skrbi me prihodnost. Obstaja prava služba zame? Kje jo bom našla? Si bom lahko plačala študij na univerzi, na katero si tako želim? Se bom kdaj poročila? Nihče mi ne more odgovoriti na zastavljena vprašanja. Niti sama ne. Vem pa, da me bo moja odločnost, volja do boljšega življenja zase in za svojo družino, popeljala daleč. Ne vem, zakaj je polovica mojih sošolk in sošolcev sploh tukaj. Morda so z istim ciljem, enakimi interesi kot jaz? Morda sploh ne vedo, zakaj so tukaj. Vsak si piše svojo pot in skupaj jo bomo prehodili ter se razvili iz upornega mladostnika v odraslo osebo. Upam, da bo tudi zabavno, saj je prihodnost v taki luči prijaznejša.

Sara

Pa smo prišli do konca. Naša 9-letna pot se je končala. Ko smo hodili po njej, se nam je vila v neskončnost, a sedaj, ko se obračamo nazaj, se nam zdi, da je čas kar prehitro minil. Bilo je polno presenečenj, lepih trenutkov, iznajdljivosti, dosežkov, nagajivosti ... včasih pa nam je na pot prišla tudi kakšna ovira, ki smo jo s skupnimi močmi z lahkoto premagali. Ko smo prvič zakorakali čez šolski prag, je bila prva zareza, za nekatere grenka, saj niso nikogar poznali, spet drugim pa je bilo lahko, saj so se ponovno srečali s prijatelji iz vrtca. Z leti smo pridobivali znanje in izkušnje in ne glede na to, kam nas bo naprej vodilo življenje, nam bodo učitelji in učiteljice, sošolci in sošolke ostali v najlepšem spominu. Velikokrat pogrešam prejšnjo staro šolo, hvaležna sem vsem pedagogom za znanje in pomoč. Odšli smo vsak svojo pot in s seboj odnesli spomine, upam pa, da se bomo še srečevali in obujali pretekle dogodke. »Teh skupnih naših let devet, bli smo skupi mrsiket, al u dobrem al u slabem, vedno drug ob drugem zraun ...«. Tako se je glasil delček naše zaključne pesmi na valeti. Na osnovno šolo me veže veliko več dobrih kot slabih spominov in upam, da bom čez nekaj let tako rekla tudi za srednjo šolo.

Nika

Veter lahko zapiha in s sabo ponese vrtnice jesenskih barv.
 Zeleni, rumeni, rjavi, oranžni ... listi poplesavajo po zraku.
 Zapiha še veter z zahodne strani in listje odnese v vse smeri.
 List pade na travnik, drugi v potok, tretji na avto pred hišo.
 Stran od drugih. Vsak gre svojo pot.

Lara N.

Ana

Vsak gre po svoje,
vsak kam drugam,
nekateri v noč,
drugi v dan.
Ljudje po poti hodijo v svet,
sledijo usodi, ki našla bo jih spet.
Nove so ceste, nove poti,
nekje tam daleč le zate luč še gori.
Polno veselja in novih ljudi,
le tebe še vodi kresnička v temi.

Špela R.

Vsak gre svojo pot.
Pot radosti, žalosti, dogodkov in nezdod.
Pot, ki človeka izoblikuje, določa in navdihuje.

Vsak gre svojo pot.
Razen, kadar jo s kom deli.
Takrat se združita dve poti in postaneta eno.
A vsakdo boji se dneva, ko prišel bo do razpotja.

Pot se bo razklala,
na dva konca se podala
in človek, poln zmot,
spet šel bo svojo pot.

Špela H.

Vsak človek zase izbere sebi lastno pot
ne oziraje se na to, kaj drugi pravijo.
Važno je, da sam si srečen, ne pa drugi vseokrog.
Če gledal boš, kaj drugi mislijo, nesrečen boš zelo.
Vsak svojo pot ima, po volji svojega srca. Sam odločiš
se, kam pot vodi te.
Ti si svoja trobentica.
Vedno našel boš druge svoje trobentice.
Če pa to drugim ni všeč,
pa naj grejo v tri pisane marjetice.

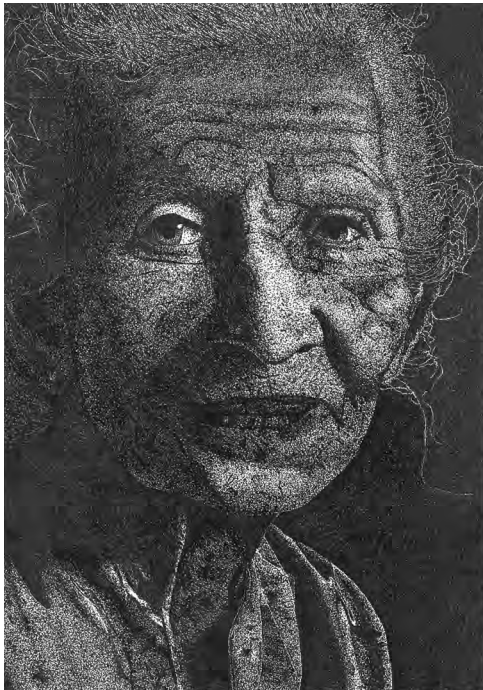
Nika P.

Dandanes se premalo pogovarjamo, saj vsi gledamo samo v svoje telefonske ekrane. Pomembno bi bilo navsezati osebni stik, saj le tako si lahko pridobiš prave prijatelje, in če si v težavah, ti lahko pomagajo.

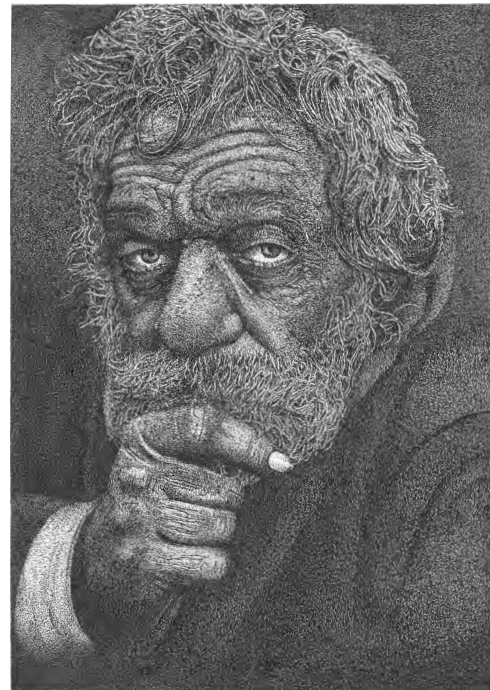
Sara

Stopim na avtobus. Sedeži so zasedeni z ljudmi, ki jih ne poznam, veliko je pa tudi takih, ki bi jih lahko naštela po imenih, s katerimi sem si bila nekoč blizu. Sklepali smo prijateljstva in ustvarjali spomine. Ljudje, ki so mi bili nekoč tako pri srcu in za katere bi naredila vse, so sedaj, ko stopim na avtobus, tujci. Kdo bi si mislil, da prijateljstva, ki so se gradila dobrih devet let, niso vredna počenega groša, niti kratkega pozdrava niti drobnega nasmeha. Tako se usedem čisto spredaj, slušalke potisnem globoko v ušesa, prižgem glasbo in se vprašam: »Kdaj smo postali tujci?«

T. M.

Filip Kunilo

Jan Martinčič

Ko sem bila mlajša, so mi nenehno govorili, naj ne hitim preveč. Pa me ni izučilo, kot kaže naslednja zgodba.

Bili smo na morju, in ker sem vedno rada risala po kamnih na plaži, sem se odločila, da vzamem s seboj krede. Do plaže nas je ločil dolg, strm klanec. Ko smo se vračali in bili skoraj pri prikolici, se je moja nona spomnila, da sem krede pozabila na plaži. Še preden sem se hotela odpraviti ponje, me je opozorila, naj ne tečem, saj je klanec strm, jaz pa kot po navadi nerodna. Hotela sem se hitro vrniti, zato sem začela teči, pa sem se kmalu spotaknila ob korenino ter si močno poškodovala koleno. Oster kamen mi je odprl rano. Morala sem na urgenco, saj je rana kar zevala in jo je bilo treba zašiti. Od tistega trenutka dalje grem vedno počasi in previdno po koreninastih in strmih klancih. Ker nisem poslušala nasvetov in opozoril, sem se morala učiti iz lastnih napak.

Teja

Zadnje čase je veliko aplikacij, prek katerih se lahko pogovarjaš tudi z osebami, ki jih v realnosti oz. osebno ne poznaš. Vsi vemo, da je človek za računalnikom čisto drugačen kot prek socialnih omrežij. Danes vam bom razkri-la Majino zgodbo, ki govori o fantu oz. moškem, ki ga je spoznala prek spleta.

Maja je najstnica, ki obiskuje 8. razred osnovne šole. Dobro je poznala splet, vendar ne tako dobro, da bi vedela, kakšna nevarnost preži na drugi strani računalnika. Vsak dan po pouku se je ulegla na posteljo, vzela telefon in odpisala svojemu spletnemu prijatelju na facebooku. Ta ji je vedno odpisal, in sicer zelo hitro, saj ni minilo niti pet minut. Večkrat jo je prosil za kakšne neprimerne slike, ta pa je bila tako zaljubljena vanj, da mu je ustregla.

Vedno ga je prosila, naj ji tudi on pošlje svojo sliko, vendar ji je pošiljal slike drugih moških, ki jih je dobil na spletu. Ta fant se je skrival pod imenom Ian in jo prepričeval, da je star 15 let. Po dveh mesecih vsakodnevnega pisanja prek facebooka se je Maja odločila spoznati moškega pod facebookovim imenom Ian. Ta se je sprva upiral, potem pa je le privolil pod pogojem, da Maja pride na srečanje sama. Dogovorila sta se, da se sestaneta v sosednjem naselju pod mostom ob 19.00. To je bila ura, ob kateri je Maja morala biti že doma, saj je bil naslednji dan pouk. Zaradi velike želje po snidenju je zbežala od doma, in to skozi okno. Odpeljala se je z avtobusom, in ko je prispela na dogovorjeno mesto, tam ni bil 15-letni Ian, ampak 55 let star moški, ki ni bil sam, ampak s še dvema starejšima moškima. Ti so jo hoteli ugrabiti, vendar se je začela močno upirati in na glas kričati na pomoč. V bližini je bila prav tisti čas policija, ki je ustavila voznika, ki je prehitro vozil. Prihitei so in aretirali moške, Majo pa pospremili domov v toplo in varno okolje.

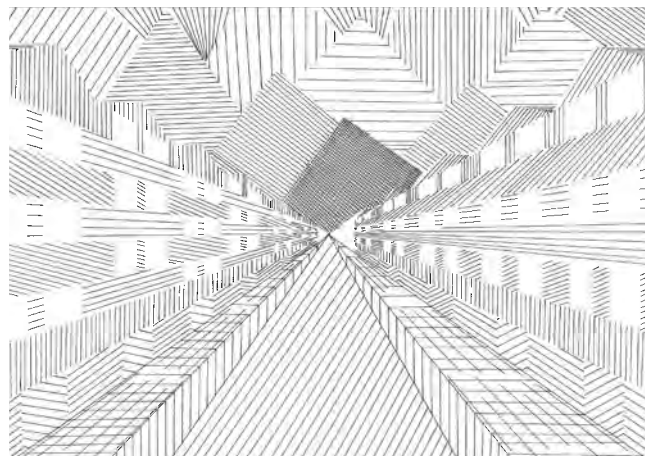
Maja se je iz tega veliko naučila. Sicer se ni izbrisala s facebookovega profila, je pa s svoje strani odstranila vse neznance, ki jih je »potrdila« v preteklosti in zaklenila je vse podatke o sebi. Zelo je previdna in ne navezuje stikov z neznanci.

Ula L.

Za vsak problem obstaja rešitev, je stavek, ki ga velikokrat slišimo in izrečemo. Pa vendar, je res tako? Ali se res za vse najde rešitev? Vsak človek ima svoje težave, in ker smo si različni, jih rešujemo na številne načine. Nekateri uspešno, drugi pa obupajo že na začetku. Menim, da za vse obstaja rešitev, le malo časa in volje potrebujemo, da rešimo problem. Reševanja se moramo lotiti počasi, z razmislekom, saj bomo samo tako uspešno prišli do cilja. Ker vedno obstaja rešitev, ne smemo obupati, začetni moramo iskati pravi odgovor, saj ga bomo našli samo z iskanjem in rešili problem.

Maja K.

Kevin Vrević

Če z ničimer se ne ukvarjaš,
čas dragoceni svoj zapravljaš.

Kot bi pihnil, mine leto,
in si kar še ponavljaš:

»Dolgčas mi je, ko sem sam,
najti si moram delo, da v nič ne bo šel dan,
če te nekaj veseli, kot nič ti minejo leta tri.«

Erik

Smo mladi in naivni.
Naredili smo veliko napak.
Ne poslušamo vsi novic in
vsi smo kdaj obrnili hrbet veri.

S. S.

Verjetno misliš, da sem neumna,
verjetno misliš, da sem naivna,
verjetno misliš, da sem nova pri tem,
vendar sem že videla to pesem.
Nikoli ti ne bom pustila blizu,
čeprav mi veliko pomeniš,
ker vedno, ko ti zaupam, me prizadeneš.
Vsakič, ko me raniš, jočem, in vsakič, ko greš,
se te solze posušijo. Dobra sva ob slovesu.

S. S.

Vodena interpretacija odlomka iz romana Marjana Rožanca Ljubezen. Avtor je živel v Zeleni jami in je hodil na našo šolo. V romanu Ljubezen popisuje zelenojamske fante in svoje odraščanje na Pokopališki, Bezenškovi in v okolici Zelene jame.

Odlomek Drug za drugega nam predstavi pripovedovalca, ki spremlja in opazuje mlad par ob njunih srečanjih. Zaljubljenca sta se opazovalcu zdela zanimiva, ker sta bila takrat, v času vojne, edini zelenojamski par, ker sta se spoštovala in ljubila, se ob slovesu težko poslovila in se tako v neskončnost spremljala do doma. Avtor ju tako večkrat nezavedno spremlja do Jožetovega doma, in ko se tega zave, se osramočen obrne in ju zapusti. Občudoval je njuno ljubezen.

V odlomku prevladujejo lirske prvine, saj pripovedovalec izpoveduje svoja občutja ob ljubezni mladega para, obenem pa opisuje tudi dogajanje ob opazovanju, kar nakazuje na prvine epskih besedil.

Pripovedovalca je pri zelenojamskem ljubezenskem paru najbolj pritegnila njuna ljubezen, ki je bila v vojnem času nekaj posebnega. Občudoval je njun trud, da sta se drug za drugega vedno uredila do popolnosti, občudoval je njuno srečo in ljubezen, ki sta jo drug ob drugem doživljala. Radovedno je opazoval njune kretnje in besede ter se naslajal ob ljubezni, ki sta si jo izkazovala. Zanimivo se mu je zdelo, kako sta se iz previdnosti in v strahu pred policijsko uro s polja, kamor sta zahajala, vedno vrnila prekmalu in se nato v neskončni zaljubljenosti z roko v roki sprehajala po zelenojamskih ulicah. Občudoval je njuno brezbržnost za mnenje zelenojamskih stanovalcev, ki sta jim »bodla v oči«, in neizmerno ga je navduševalo njuno neskončno spremljanje do enega in do drugega doma in spet prvega doma, vse dokler se nista ob Jožetovem domu in bližajoči se policijski uri nazadnje le

razšla. Spoštoval je tudi njun odnos do spolnosti, ki se je pri paru vedno končal z ljubeznijo, pri opazovalcu pa le s telesnostjo. To njegovo surovo in telesno ljubezensko izkušnjo najbolje razberemo iz povedi: »Tudi če sta kdaj legla v posteljo in se spozabila, spozabila tako, kot smo se spozabili Milena, Valerija in jaz, je moralo biti to vse nekaj drugega ...«. Trije so bili preveč za ljubezen in pripovedovalec je z obema ženskama doživljal in najverjetneje želel le telesni, spolni odnos in ne ljubezenskega. Menim, da je odnos med Marijo in Jožetom vreden občudovanja in je odličen zgled prave ljubezni. Kljub težkim časom v vojni sta našla čas za ljubezen, močno ljubezen, in se, čeprav sta se najverjetneje že dlje ljubila, trudila drug za drugega. Občudujem njun trud za popolnost in njuno brezskrbno sprehajanje po ulicah, na očeh vseh, z roko v roki in z zaljubljenim nasmehom na ustih. Iz odlomka lahko razberemo njuno ljubezen in neizmeren trud, da bi z vsako malenkostjo očarala partnerja. Občudujem tudi njuno medsebojno spoštovanje ter njuno ljubezensko zvezo, ki jo gojita na čustvih, občutjih in psihični povezanosti, bolj kot pa na spolnem odnosu in telesni privlačnosti.

Zveza med Jožetom in Marijo bi morala biti zgled nam mladim. Dandanes večina zvez temelji le na telesni privlačnosti, premoženju, materialnosti in spolnosti. Zdi se mi, da mladi pozabljamo, da bomo nekega dne stari, zgubani in telesno neprivlačni in nas bo lepe delal le še karakter. To usmerjenost lahko vidimo že pri tem, kaj nas na človeku privlači. Pogosto je to telesni videz. Žalostno je, kako mlada dekleta ne spoštujejo več fantov, ki imajo lep karakter in so v življenju sposobni kaj doseči, zanimajo jih samo materialne dobrine in zunanost. Prav tako se mi zdi narobe, da fantje ocenjujejo dekleta po njihovih oblinah in postavi, ne pa po miselnosti in sposobnosti. Mladi se ne zavedajo, zavedamo, da bomo v življenju bolj kot videz potrebovali miselne sposobnosti, ki nam bodo

pomagale pri ustvarjanju kariere in srečnem življenju. Ne zavedamo se, da mora biti partner tisti, ki mu lahko zaupamo in z njim gradimo življenje, ne pa lutka, ob kateri se počutimo lepo in smo jo zaradi tega sposobni ponosno razkazovati naokoli. Morali bi se spet naučiti dvoriti in brez sramu izkazati svoja čustva, ne pa da se skrivamo v oklepu zaigranih čustev, predvsem znakov nezanimanja, nato pa kasneje v življenju obžalujemo svoje odločitve. Če bi mladi začeli spoštovati drug drugega, bi se izkazovanje ljubezni iz neumnih, včasih nasilnih dejanj, prelevilo v nežnost, čutnost in povezanost, kakršno si zasluži vsakdo izmed nas.

Špela Hribar

Ko sem se sprehajala po mestu, sem ugledala dva znana obraza, namreč fanta in dekle, ki sem ju poznala že iz svojega rojstnega kraja. Če ju seveda ne bi imela dodanih na različnih socialnih omrežjih, kjer sta si z objemi prisegala večno ljubezen, ne bi verjela, kako drugače sta se vedla v resničnem življenju. Morda so se prav tisto popoldne pojavile težave in izrekla kakšna grda beseda, tega ne vem, a v tistem trenutku sta si bila tujca. Njuna dejanja niso izražala, kazala nikakršne naklonjenosti, mlahavo sta se držala za roke, dva para oči sta bila uprta v elektronski zaslonček, in edino, kar je pričalo o še živečem delujočem organizmu, je bil trenutek, ko je dekle slepo želelo prečkati cesto, fant pa je, ne da bi sploh dvignil pogled od telefona, vseeno izrazil svoj nagon po preživetju, jo brez besed potegnil nazaj k sebi in jo tako rešil pred drvečim mestnim avtobusom. Občutila sem nelagodno stiskajočo bolečino pri srcu ob spoznanju, da so očitno kavalirstvo, ljubezen in naklonjenost dandanes mrtve vrednote. Odlomek Drug za drugega nam priča, da ni bilo vedno tako.

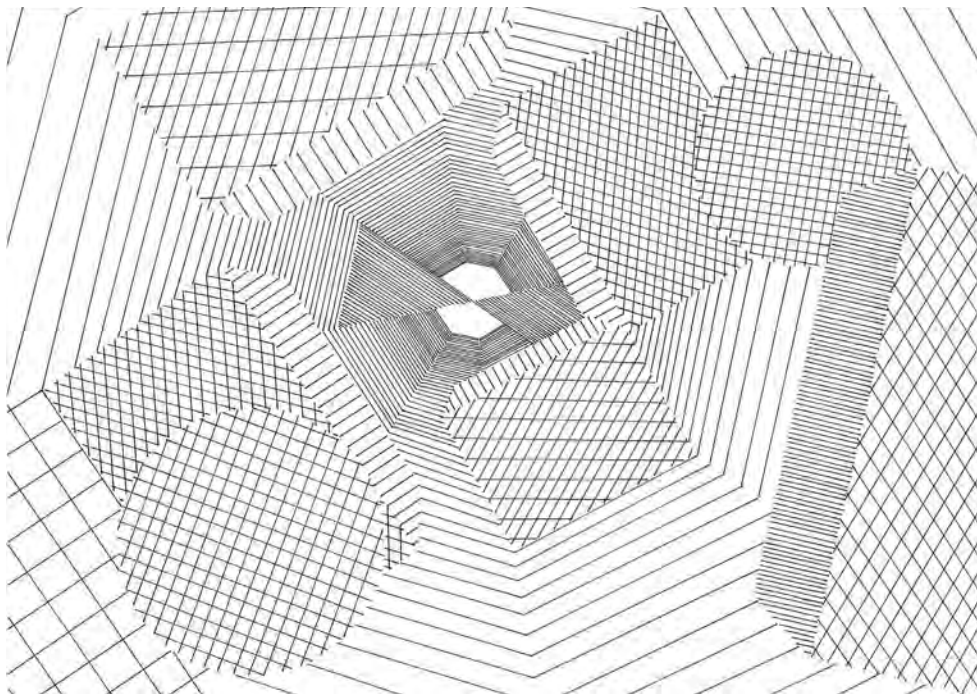
V odlomku nam pisatelj kot prvoosebni pripovedovalec pripoveduje o svojem zanimanju za mlad zelenojamski par, ki je s svojimi dejanji kar »bodel v oči«. Opisuje, kako sta si izkazovala ljubezen, svoja čustva, ves očaran ju je opazoval in videl, da je ljubezen skrivnost, če ne celo čudež. Želel si je takšne ljubezni, kot sta jo imela Jože in Marija. S svojimi dejanji sta si navkljub težkim časom bila v oporo, v vojni sta bila živ dokaz, da ljubezen obstaja in je protiutež vojnim grozotam in sovraštvu. Pripovedovalec poudari spoštovanje med zaljubljenecema, občudovanje drug drugega, urejanje za drugega, njuno mimiko in skrivne besede, ki sta si jih izrekla in jih je hotel Marjan prestreči. Menim, da sta v svoj odnos vložila veliko truda in potrebne pozornosti, ki sta dandanes velika redkost. Pripovedovalec je morda celo zavidal mlademu paru, saj je sam hrepenel po globlji čustveni zvezi. Njegova ljubezenska izkušnja je bila slaba, bil je bolj telesni stik, o pravi ljubezni pa ni bilo ne duha ne sluha. Paru je sledil kot slepec, hrepenječ po pravi, iskreni ljubezni.

Sara Iskra

SIROVA ŠTRUČKA Z NACHEM

Sirova štručka in nacho sir,
misel na to v meni prebudi nemir.
Ko izvedela sem, da to več se ne prodaja,
moja prva misel je bila izdaja.
Vsakič, ko v šolsko menzo stopam,
stisne me pri srcu in zajokam.
Nato pa jezno stisnem pest in rečem:
»Dajmo, naredimo protest!«

Alja L. in Lea J.

Neža Justin

NE KAJ IMAŠ, AMPAK KOGA

29

Ne rabim »keša«, če imam tebe,
ne rabiš sonca, če imaš mene.
Ne rabim lune, če imam tebe,
Ne rabiš zraka, če imaš mene.

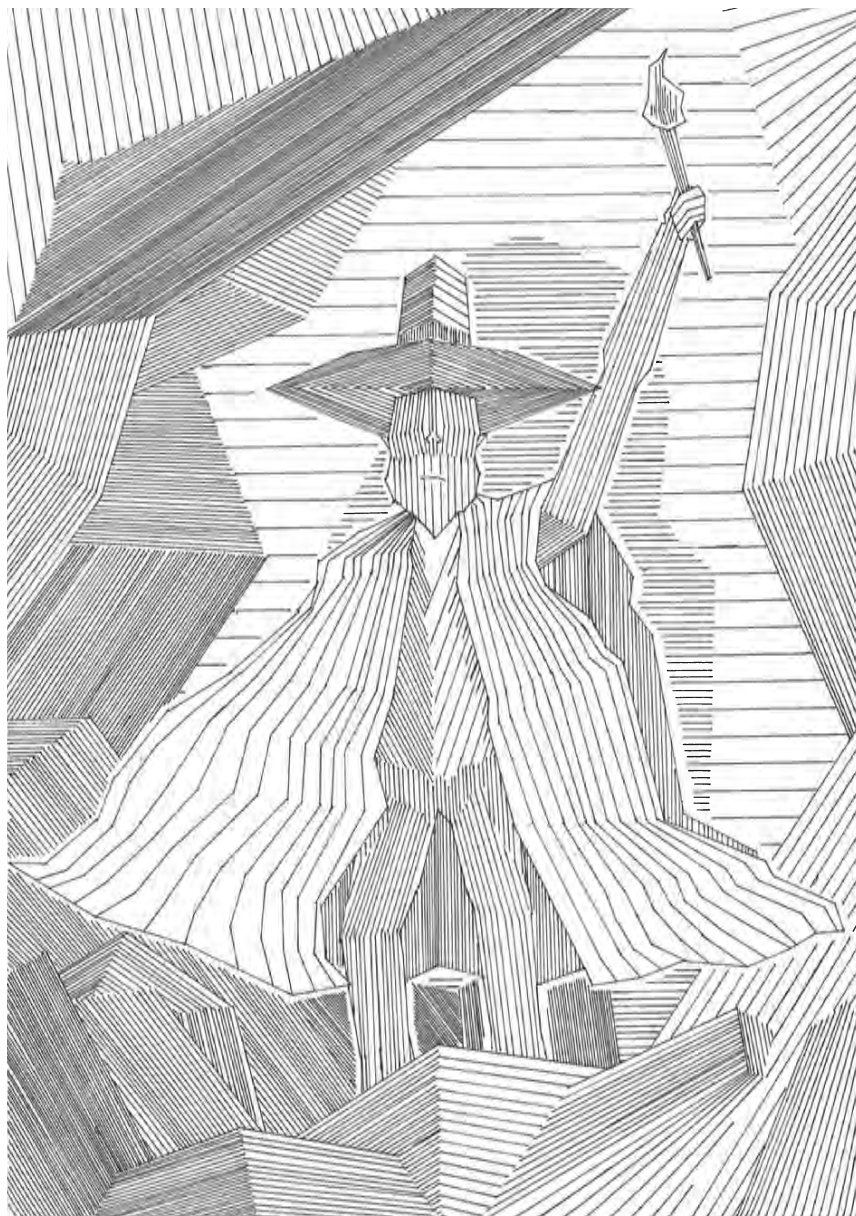
J.

Petra Koželj

Že zjutraj zvoni
budilka ob neprimerni uri
vstanem
grem
še prej nekaj pojem
odpeljem se v šolo
v to bolečo moro
vpijam znanje
besede
svoje misli izlivam vanje
svoje znanje
pred tablo stojim
in se smejim
ker ni znanja od nikjer
in z veliko enko domov grem.

Špela H.

Rok Javornik

MI MLADCI

Mentorica glasila	Milena Černe
Mentorica grafičnih izdelkov (strani: 3, 9, 11, 13, 14, 15, 25, 28, 31)	Urška Hrovat
Mentorica grafičnih izdelkov (strani: 10, 16, 17, 18, 19, 20, 23, 29)	Špela Udovič
Oblikovanje naslovnice (mentorica <i>Urška Hrovat</i>)	Viliana Rangelova Vaklinova
Grafična priprava	Lea Golob
Tisk in vezava	Srednja medijska in grafična šola Ljubljana
Naklada	400 izvodov
Ljubljana	2018

